

Lūgšanu brokastis.

Autors Normunds Ozoliņš
Piektdiena, 14 decembris 2012 06:09

2010.gada 16. novembrī

Lūgšanu brokastis.

Sapnī tiku aicināts Lūgšanu brokastīs Rīgā. Bija sanākuši visu konfesiju vadītāji. Pēkšņi es sapratu, ka neesmu piederīgs nevienai grupai, kas šeit ir parstāvēta. Kad ļaudis bija paēduši, konfesiju vadītāji katris devās savā kabinetā, kur viņi pierakstīja ļaudis. Cilvēki bija izkārtājušies garās rindās pie katra konfesijas kabineta.

Es redzēju Arhib. Jāņa Vanaga kabinetu un Vasarsvētku Bīskapa Jāņa Ozolinkēviča kabinetu. Faktiski kabinetā nepieņēma pats Vasarsvētku Draudžu Bīskaps, bet viens no viņa dēliem. Mēs ar ģimeni ilgi domājām, kuras konfesijas rindā stāties. Sieva ar bērniem jau bija piekusuši no ilgās gaidīšanas un aizgāja mājās. Es paliku viens pats un ilgi nevarēju izlemt. Es domāju pierakstīties kādā no kabinetiem tad, kad noplaks lielā cilvēku rinda, bet izskatījās, ka tā nekad nenoplaks.

Interesanti, ka sapnī man bija tāda saprašana, ka pierakstoties rindā, es vienalga vienmēr tajā būšu pēdējais. Vispirms pieņems citus cilvēkus, bet mani vienmēr pieņems kā pēdējo, kad nebūs vairs citu cilvēku rindā. Izskatījās, ka rinda nemazināsies un man tomēr nebūs nekādu iespēju pierakstīties.

Tālāk es sapnī gaidīju izdevību, kad konfesiju vadītāji piekusīs un iznāks ārā atpūsties. Es gribēju ar viņiem parunāt personīgi. Tomēr izskatījās, ka viņi nekad nepiekūst. Bija pagājusi vesela diena un nakts, bet konfesiju vadītāji nepiekusa pierakstot ļaudis. Tālāk sapnī sapratu, ka vienīgais, ar ko nodarbojas konfesiju vadītāji ir- ļaužu pierakstīšana. Sapratu, ka viņi dzīvē neko citu nedara, kā pieraksta ļaudis. Sapratu, ka rinda un pierakstīšana nekad nebeigsies un mani šeit nekad nepieņems. Pierakstīšana turpināsies dienām, naktīm un gadiem. Tas arī būs vienīgais, kas notiks konfesiju kabinetos. Sapņa beigas.

Skaidrojums.

Lūgšanu brokastis.

Autors Normunds Ozoliņš

Piektdiena, 14 decembris 2012 06:09

Domāju, ka Dievs vēlas kaut ko vairāk, nekā tikai " pierakstīts konfesijā ". Viņš vēlas redzēt Savu ļaužu garīgo izaugsmi, kas tik ļoti pietrūkst šodienas Kristietībā.